

FLORENTIN SMARANDACHE

PĂCALĂ ȘI URSUL

Piesă pentru copii

Personajele:

PĂCALĂ {flăcău cu mustață; iie și ilari, cizme negre, cușma pe-o ureche)

STRĂJERUL (moș)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU (costume de epocă) FATA ÎMPĂRATULUI

URSUL (cafeniu închis; de două sau de trei ori mai mare decât statura unui om obișnuit)

Tabloul I

(Peisaj de iarnă un drum înzăpezit într-un sat; ninge Pe toată durata acestui tablou ca și în tabloul III se vor împrăștia de sus (dintr-un loc nevizibil publicului) confetti albe sau vată (naturală, artificială) etc pentru a da copiilor senzația de fulgi de nea, care le plac atât de mult')

PĂCALĂ: (Vesel, cântând, jucând și fluierând) "Eu sunt vestitul Păcală

Și-am pomit hoinar prin lume (Rcfrc

Eu sunt vestitul Păcală

Și fac isprăvi de renume."

— 5 — (Decorul rulează în spate pe toată perioada cântecului dând impresia că Păcală merge Spre sfârșitul cântecului satul se va pierde în depărtare și va apare palatul împăratului Albastru, iar la poarta sa un Străjer) (Rilmicitaiea cântecului se schimbă:) "Pe-am rămas singur în stradă Fără nici un căpătâi Umblu-n cizme prin zăpadă Pintene port la călcâi." (Strofa I) (Refren: "Se-mbulzesc copii grămadă Și sprintări și jucăuși Pe Păcală să-i revadă Iar la Teatrul de păpuși" (Strofa II)

STRĂJERUL: (Cu voce groasă) Care ești acolo, la poarta palatului?

PĂCALĂ: Orh bitn, venit de peste mări și țări. STRĂJERUL: Și ce cauți aici'

PĂCALĂ: M-am luat cu drumul, și-am ajuns prin locurile astea pustii, la vreme de iarnă.

STRĂJERUL: Să n-ai cumva gânduri ascunse, vreo rea intenție. PĂCALĂ: Nicidecum, străjeriile. Eu cutreier pământul în lung și-n lat.

Mă cunoaște toată lumea. STRĂJERUL: Dar cum te cheamă, flăcăule?

PĂCALĂ: Cum să mă cheme altfel decât Păcală. Cred că ai auzit de mine!

STRĂJERUL: Păcală? Ha! Ha' Ha! Păi de ce nu mi-ai spus așa mai de mult?! Te știe tot poporul (Către sală) Voi îl cunoașteți copii pe

Păcală? SALA: Da sau – Nu sau – Da+Nu

STRĂJERUL: Dacă ;l cunoașteți, bucurați-vă că îi avem din nou în mijlocul nostru

| sau – Nu îl cunoașteți? El este prietenul vostru, al tuturor.

— 6—

I. Sau – Celor care nu-l cunosc le spun eu că Păcală este ghidușul I copiilor.

STRĂJERUL: (Către Păcală) Ție, Păcală, îți voi permite să intri la palat, dar te va paște o mare primejdie. PĂCALĂ: Nu-mi pasă câtuși de puțin.

STRĂJERUL: împăratul Albastru este tare posomorât că fata sa nu se poate mărita niciodată. PĂCALĂ: O iau eu de nevastă!

STRĂJERUL: Nu ăsta-i baiul. Au vrut mulți voinici ca tine să-i facă pe plac împăratului AJbastru. Dar toți au dat greș. PĂCALĂ: O să încerc și eu, încercarea moarte n-are. STRĂJERUL: Ba tocmai că are! Toți prinții și cavalerii care au pețit-o și-au dat duhul. Le zac oasele la groapa comună. Nouăzeci și nouă de Feți Frumoși au murit până acum, iar dacă te duci și tu vei fi al o sută-lea.

PĂCALĂ: Crezi că eu pier așa așa ușor? Ai mai văzut drac mort?

STRĂJERUL: Păcală, Păcală, să-ți fie țărâna ușoară! PĂCALĂ: Fii liniștit Străjeriile, nu-mi duce mie de grijă. Vezi-ți de treaba dumitale!

STRĂJERUL: Păcală băiatule, îți vorbesc ca unui copil de-al meu. Eu te-aș povățui să faci calea întoarsă, deși împăratul AJbastru mi-a poruncit să nu las nici un flăcău ajuns la însurătoare să plece ît pe meleagurile noastre până nu-și încearcă puterile la palat; să rupă vraja care a cuprins-o pe fata împăratului și asta numai dacă reușește să doarmă o noapte în camera Ursuii și să se scoale dimineața viu și nevătămat.

PĂCALĂ: Să mă întorc de unde am purces atâta vreme? Nici pomeneală Străjerule. Poate că aici m-a mânat soarta, aici mi-o fi norocul.

STRĂJERUL: Cum dorești, dar eu am bunătatea să te previn.

PĂCALĂ: Mulțumesc Străjerule, voi fi cu mare atenție.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (/se aude glasul din culise) He, he, dar ce se petrece la poarta palatului? (Pauză) Cine ne calcă tărâmurile' (Pauza)

STRĂJERUL: (Șoptit, către Păcală) împăratul Albastru. Am dat de bu-c. (Tare. Că? Tre Î? Mpă? Râtul Albastru) Ia, un. Un nevoiaș? Cere adă? Post.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Tânăr îi? STRĂJERUL: (Uzitând) Da. Nu. Este.
PĂCALĂ: Sunt Păcală, luminate.

Florentin Smarandache t

Păcală și Ursul

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Ha! Ha! Zii așa mă! Păi de când am auzit de tineee, trebuia să fi dat ortul popii de-acum un secol. Dar nu e târziu nici la noapte! (Către Străjer) Deschide-i porțile!

(Străjerii/descuiese aud ză>arc grele fi ruginile. Păcală pășește sfios înăuntru. Dintr-odată porțile se-nchij. se trag zăvoarele, soldați cu sulite îl țirinț pe Păcală. Se aud rasetele machiavelice ale lm/>âralului. Zgomote de săbii trase din teacă. Intră în scenă împăratul Albastru și Fata împăratului.)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (Către Păcală) Ha! Ha! Popularitatea ta o să scadă de-acum. Te vei face de răs în fața spectatorilor (Arată spre sală).

STRĂJERUL: îndurare, împărate! Păcală ni-i drag nouă la toți. Îl iubim pentru năzbâtiile sale. Îndurare!

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Așaaa dar! Un împărat nu trebuie să fie milos cu supușii săi fiindcă mai târziu i se vor sui în cap. Dar îți acord o șansă Păcală: dacă reușești să stai la noapte cu Ursul de la palat, atunci îți voi da în căsătorie pe fata mea și un sfert din împărăție.

(Slrăjerul plânge.)

Spune Păcală, primești târgul? STRĂJERUL: Ursul acesta nu este un urs obișnuit: uriaș, cât un munte de gros. Împăratul Albastru îl ține în beciul său ca într-o grotă umedă și rece. Mănâncă în fiecare noapte câte un om.

(Fata împăratului suspină.)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Străjeruie, condu-l pe aceste flăcău "neînfricat" în grotă Ursului. Și nu uita, mâine cât mai de dimineață să-i dai oasele afară, să nu se strice aerul de la palat.

FATA ÎMPĂRATULUI: Tată, fie-ți milă, e un voinic fără pereche, cum n-am mai văzut altul până la el.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: întâi să-și dovedească curajul de care este în stare. Nu-mi las eu fata pe seama oricui.

PĂCALĂ: împărate, aș avea o rugămintă.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: S-o auzim.

PĂCALĂ: Să-mi împrumutați până mâine în zori:

— O traistă cu plăcinte calde și alta cu așchii din lemn de brad.

— 9- l-lorenlin Smarantfache

Păcală și Ursul

— O traistă cu nuci și un ciocan și alta cu pietre.

— Iar în a cincea traistă să-mi pui: un brici de bărbierit, o oglindă, săpun și pământuf pentru spumă, un băț, o bardă, niște scânduri și cuie.

Să încerc să-i vin de hac Ursului. ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Fie, îndepliniți-i doleanțele.

(Străjerii! Dispare în culise de unde se întoarce cu cinci irăisli pe care le înmânează lui Păcală.)

— Și acum duceți-l unde-i este hărăzit.

(împins cu sulița de la s/xtte. Păcală este târât în afara. «: <rw/'. (adică în grota Ursului)

Tabloul II.

(Grota Ursului încăpere cam întunecoasă, stalactite, stalagmite Eventual un mic izvorăș Un pat lat pe care doarme un Urs înfiorător de mare, răpănos. Intră Păcală Ursul sforăie îngrozitor)

PĂCALĂ: (Cântând) Scoală-te, scoală-te, puturosule!

URSUL: (Cu lehamite) Nu mă scol, nu mă scol, că mi-e somn de mor!

(Păcală trănțește trăișlile puternic de pământ. Ursul tresare dinlru-uu vis adânc, holbează ochii înroșiți.) (Către Păcală. Încercând să-l sperie) Mooor! Mooor! (Amănițând cu labele) Mooor! (Păcală rămâne impasibil). Păi nu te sperii? Toți ceilalți de cum mă vedeau leșinau "vitejește"!

PĂCALĂ: Nu. Am uitat să mă sperii!

URSUL: Te rog să te sperii, că se supără împăratul.

PĂCALĂ: Când te-am văzut așa gros și mătăhălos, mi-a pierit frica.

URSUL: Zău?

PĂCALĂ: Nu te mai mira fără rost. Ridică-te în două picioare când îți intră un musafir în casă URSUL: (Întinzându-sc leneș) Mooor! Mooor! Cine se încumetă să mă oblige?

— 10-

Florentin Smarandache

Păcală și Ursul

PĂCALĂ Politețea te obligă! Vrei să arăți că ești trăit pe sub pământ-' Bunele moravuri te învață să fii cuviincios, respectuos Țață de un om străin.

URSUL: (Același joc cu labele) Mooor! Mooor! Mooor!

PĂCALĂ: Dar, stai cuminte! La spune, nu ți-a fost rușine să crești de-a valma, fără socoteală, pe cine mai vezi ca tine? URSUL: Mie, rușine? Ce părere ai?! Hai să ne luăm la întrecere, să vedem care biruie!

PĂCALĂ: Desigur, bună idee, să ne luăm la luptă ca să devenim "prieteni".

URSUL: Să ne batem în săbii, în sulițe sau la trântă?

PĂCALĂ: Nu-mi trebuie. Nu vreau vărsare de sânge, fie el șt de urs. Cu sabia poate orice netot să biruie. Ne vom duela în cuvinte. Să vedem care este mai isteț la minte. (Pauză).

Dar deșteaptă-te trântore! Ce, te culci odată cu găinile? Urs ești tu sau papițoi?

(Ursul privește perplex la această ființă minusculă care i se răstește)

URSUL: (Ironic) Cu cine am onoarea?

PĂCALĂ: (Râde mai întâi) Cine sunt eu?! Numai un neisprăvit ca tine poate să nu știe. Să vedem dacă ghicești? URSUL: Oi fi vreun prinț care pețește Fata împăratului? PĂCALĂ: Prinț cu traistă la el? (Râde cu poftă). Fata împăratului?

(Ursul se ridică în două labe și fiare ca un bolid gala să se prăvale.)

URSUL: Și-o să-ți fac de petrecanie. Mooor!

PĂCALĂ: (înfrișat, privind la Urs de jos în sus, dar vorbindu-i în contra sens) Mă Ursulețule, mă, vino-ți în fire! Mai întâi de toate, când vorbești cu mine să stai jos, ca să nu obosești.

(Ursul se reasează pe [>al nemaipărând uriaș. Păcală răsuflă mai ușurat. SfKtimapare să-i fi trecut.)

Eu sunt constipat și n-o să-ți priesc la stomac. Uite (Arată spre trâtști), îți propun să guști mai degrabă niște plăcinte cu miere Tu te omori după miere, suferi înțepăturile unui roi întreg de albine care te prind la stup.

URSUL: (Ungdndu-se pe bol) Ohooo, ce mi-ar place!

— 12—

Florentin Smarandache

Păcală și Ursul

PĂCALĂ: (Către sală. Făcând semne să n-audă Ursul.) îi dau o traistă cu așchii. (AfHtrte-u).

(li aruncă o așchie grmsă și lare Jiu traista cu așchii. Ursului, iar fKiitru el ia o plăcintă moale, din traista cu plăcinte. Ursul dă să roadă "plăcinta" dar nu ptxile. se vâicărește, se forțează.)

Nu ești în stare să mănânci ni#e plăcinte? Și mai îndrăznești să te iei la întrecere cu mine!

(I Ir sul compromis. Înghite cu chiu cu vai toate așchiile, după care începe să se jeluiască ținându-se cu labele de burtă:)

URSUL: Mă doare burta Au! Mă doare burta. PĂCALĂ: Ce-ai, ești bolnav? Din niște plăcinte? URSUL: (Vrânds-ascundă durerea) A, huuu! N-am nimic.

PĂCALĂ: înseamnă că nuci n-o să poți mânca, niciuna! URSUL: Toată traista cu nuci pe care o ai n-o să-mi ajungă nici pe-o măsea.

PĂCALĂ: Mai mult lauda ce e de tine! Pariezi că nici nu poți să le spargi! (Către sală în așa fel încât să nu-l audă Ursul) O să-i dau traista cu pietre, să-și rupă dinții în ele. (Aparte-u).

(Păcală li remite traista res/>ectivă.)

URSUL: O să sparg nucile în dinți, nu ca tine cu ciocanul.

(Păcală sparge nucile cu ciocanul.)

PĂCALĂ: Daaa? N-ai decât, dacă te crezi forjos!

(Ursul se străduiește din răspuțeri să s/xirgă "nucile", până când își rupe toți dinții și-i scuipă afară ca niște mărgele).

URSUL: Naa, c-am rămas fără un dinte în gură!

PĂCALĂ: (Râzând) Mai înainte ziceai că toate nucile mele nu-ți ajung nici pe-o măsea, dar văd că s-antâmpilat invers: toate măselele și toți dinții tăi nu ți-au ajuns nici pentru o singură nucă! Nu ești bun de nimic. Dacă trăiai în pădure, ca toți urșii, mureai de foame. Noroc cu împăratul Albastru care se milostivește de tine și-ți aruncă niște resturi ca la câine.

— 13—

Florentin SmaranJache

Păcală și Ursul

URSUL: Mă jignești? Cutezi să mă jignești?

PĂCALĂ: Nu te precipita, acum fără dinți nu mai faci doi bani.

{Păcală scoale din altă traistă: o oglindă, un pămăluf un brici, săpun, fixează oglinda într-un cui în perele și ince/Ksă se radă calm}

URSUL: Ce faci acolo?

PĂCALĂ: Mă^fac frumos, nelățos ca tine. Fata împăratului s-ar înspăimânta dacă te-ar vedea cât ești de urât!

URSUL: Fata împăratului mi-e tare dragă! Din gelozie t-am ucis pe toți peștorii ei, de aceea te voi ucide și pe tine.

PĂCALĂ: (Impasibil) Mie nu-mi place de Fata împăratului Albastru și nici nu vreau să mă însor cu ea: e prea scofâlcită și răzgâiată. Am venit aici să te învăț pe line cum s-o cucerești, cum să te porți, să te lași de năravuri. (/j/re timp s-a terminat de ras. Ii arată obrazul.) Vezi ce chipeș m-am făcut?

URSUL: (Admirativ) Bărbierește-mă și pe mine.

PĂCALĂ: înduri tu atâta?

URSUL: Cu dragă inimă, ca Fata împăratului să se îndrăgostească de mine.

PĂCALĂ: Bineee! Dar să nu" te superi. Ai lațele pe tine de-un cot, și-o să-mi vină greu să te bărbieresc. URSUL: Hai, încearcă. PĂCALĂ: Ține-te tare.

(Aranjează două scânduri pe "podea". Înlinde-te coala. Cu alte scânduri mai scurte prinde în cuie labele din fală și pe cele din sfxile. Ale Ursului, două câte două.)

URSUL: Dar ce-mi faci?

PĂCALĂ: Ca la operație, trebuie să stai nemișcat.

URSUL: La operație, doctorul te-amoarte, ca să nu simți durerea.

PĂCALĂ: N-ai nici o grijă! M-am preocupat de toate.

(Ioamă a/) ă [K urs. A/xji il face cu săpunul numai sfmmă. Ia bâta și începe să-i bală blana de sar numai clăbuci)

URSUL: Aoleu! Ce mai e și asta! Aoleu!

PĂCALĂ: Trebuie să ai răbdare să scărmanăm blana, prea e îmbâcsită și jegoasă

URSUL: Dar observ că dai cu bâta-n mine!

— 14- i'larenttn Smarandache

Păcală și Ursul

PĂCALĂ: Nu dau în tine, dau în blana ta ca s-o înmoi, să se ia părul Tu n-ai văzut că toți oamenii își săpunesc bine fața înainte de a se rade9 URSUL: (Cu jumătate de gură) Ba da.

(Păcală scoale o bardă mare și se apucă să smulgă periu/e pe urs.)

Au! Au! Moor! Moor! PĂCALĂ: Te rog să nu faci gălăgie că scoli vecinii. Aude împăratul Albastru.

(Ursul se lăngue înfundat, se zvârcolește. După un timp:)

Am obosit. Cu siguranță că nu te-ai bărbierit în viața ta! Ai stat bărbos de când te-a născut maică-ta.

(Păcală desface scândurile în care erau prinse labele ursului, care abia mai respiră.) la acum batista asta. (/întinde o batistă) și apără-mă de muște! Că am trudit destul pentru tine. Vreau să mă odihnesc până dimineață în patul tău și să nu mă deranjeze nimeni.

(Păcală se lungeste și adoarme, sforăind ușor. Ursul arată zgâmhoil. Prăpădit ca vai de el. Abia meiiținându-se pe picioare. Lumina din grotă se intensifică. Apar zorile. H dis-de-dimineață. Ursul cu batista îl apără de muște pe Păcală. De afară se aude glasul răgușit al împăratul Albastru și bocetul Petei.)

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Străjeriile, dă oasele lui Păcală afară, că se împute aerul! STRĂJERUL: Numaidecât, împărate (Frecându-se la ochi buimac de somn străjerul pătrunde în grotă scârțâind prelung ușa.)

URSUL: (Cu degetul la bat. Repezit) Ssst! Liniște, că doarme domnul dumnealui! (Arătând spre Păcală) (Străjerul surprins de halul în care a ajuns Ursul se împiedică de stalagmite șt cade.)

— 15 -

Florentin Smarandache

Păcală și Ursul

STRĂJERUL: (Pentru sine) Ce arătare de urs! Cum și-a bătut joc Păcală de el! (A [>arte-u) PĂCALĂ: Cine-mi tulbură tihna?

URSUL: (Către Păcală, arătând spre Străjer) Stăpâne, a leșinat de emoție! M-a văzut cât sunt de frumos.

(li dă câteva labe peste fală slrăjendui. Acesta își revine, și mai crucit.)

STRĂJERUL. (Ursului) Ia laba de pe mine, dihanie! URSUL: (Către Păcală) Nu-i vine să-și creadă ochilor cât sunt de arătos. STRĂJERUL: (Ieșind cu pași iuți din grotă, strigă.) Luminat împărate și voi, slăviți curteni, veniți să vedeți minunea!

(Aceștia apar la gura grotei și rămân înmărmuriți.).

URSUL: (Mândru de sine. Către Păcală.) Stăpâne, strălucirea mea i-a lăsat paf!

(Curtea împărătească privește scena împietrită.)

Moor! Moor! Sunt cel mai frumos Urs din lume! Singurul Urs bărbierit!

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Pe dracu! Ești cel mai urât! URSUL: (Zâmbind către Păcală) Nu s-au obișnuit cu noul meu aspect fizic.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: (Ursului) Să piei de la palat! De-o asemenea pocitanie n-am nevoie! Mă faci de ocară!

FATA ÎMPĂRATULUI: Tată, respectă-ți promisiunea făcută lui Păcală.

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Dacă mi-am dat cuvântul de onoare că-mi voi da fiica de nevastă și un sfert de împărăție, îmi țin cuvântul.

TOȚI CURTENII: Uraaa! Păcală va locui împreună cu noi.

PĂCALĂ: Luminat împărate, mă bucură cinstea și onoarea pe care mi-o faci. Dar mă consider nedemn de fiica și împărăția ta. Și-apoi, eu am menirea să umblu prin lume, să mai scot și alți oameni din necazuri și să îndept răul care există. Nu pot zăbovi numai la o împărăție, celelalte mi-ar simți lipsa (Fata împăratului bocește). Sunt sigur că vei găsi un ginere mai de preț ca mine. Eu nu averea o caut, sunt mulțumit cu sărăcia mea curată și slobodă, doresc să fiu liber ca pasărea cerului.

— 16- ilorenim Snutrandache

Păcală și Ursul

STRĂJERUL: Du-te sănătos Păcală!

ÎMPĂRATUL ALBASTRU: îți voi fi recunoscător pentru că ai rupt vraja care-o lega pe fata mea Ce năzuințe ai? PĂCALĂ: îmi îngădui să-ți cer, împărate. Ursul acesta schimonosit. Îl voi învăța multe. URSUL: {Trepidândde nerăbdare} Abia aștept.

PĂCALĂ: să meargă la CIRC, să-i salute cu laba la tâmplă pe toți copiii din lume, să facă tumbe, să joace pe sfoară. Un circ ambulant îl va plimba din împărăție în împărăție, iar când va îmbătrâni, se va retrage la pensie într-o grădină zoologică. Are talent și e bine dresat ÎMPĂRATUL ALBASTRU: Sunt într-un tor de acord. Păcală. FATA ÎMPĂRATULUI: Să veniți și pe ia noi cu circul vostru ambulant. URSUL: Moor! Moor! Cu siguranță. CURTENII: La revedere, Păcală! PĂCALĂ ȘI URSUL: La" revedere! (Plecând)

Tabloul III

(Drumul, continuând de la palat, intră într-o pădure; palatul se percepe vag în depărtare, apoi dispare Fulgi de zăpadă Păcală și Ursul cântă Păcală ține Ursul de lanț Ursul face tumbe și salută simandicos copiii din sală.)

PĂCALĂ: "Eu sunt vestitul Păcală Și-am pornit hoinar în lume Eu sunt vestitul Păcală Și fac isprăvi de renume."

URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică De nimeni nu-mi este frică Doar de stăpânul Păcală Când joc la circ sus pe sfoară."

AMĂNDOI: (Strofa I din Tabloul f) PĂCALĂ: (Refrenul I) URSUL: (Refrenul/f) (Refren I) (Refren II) (Cade cortina. Se mai aude:)

— 18- Ilorenlm SmaranJache

Păcală și Ursul

PĂCALĂ: (Refrenul f) (Iunie 1970. 1986 Inspirată dintr-o poveste spusă de bunicul meu ("tată-man:") Smarandache N Ion (r/v SImiJea sau Maudache). Din satul Gorunesti, corn Bălcești. Jud Vâlcea)

— 19-

PĂCALĂ ȘI BALAURUL

— Piesă pentru copii – (Păcală și Ursul trec printr-o pădure, toată ninsă. E noapte. E frig Se aud urlete îndepărtate Se zărește o pată de lumină.)

URSUL: Stăpâne, uite o luminiță. O fi vreo cabană turistică, ori casa unui pădurar. Să mergem într-acoio. ':

PĂCALĂ: Stai ușor. Nu te repezi ca mielul turbat în gura lupului.

URSUL: Mi-e un frig. Am rămas și fără cojocul meu de lână. Mi l-ai tăbăcit. (Gesturi de lovituri cu bâta.)

PĂCALĂ: Lasă că nu-i nimic. Trebuie să te călești. Confrații tăi, pe timpul ăsta, hibernează în bârlog și-și sug labele de foame. Tu ai plăcinte, nuci. Destule merinde.

URSUL: A, nu. De plăcinte și nuci mi-e lehamite. Mai degrabă, rabd.

PĂCALĂ: N-ai decât. Dar până străbatem noi pădurea asta neagră și deasă ca o perie, o să ți se lipească burta de spate

URSUL: Hm! Asta să fie supărarea. Păcală. Dar, ca să nu ne plictisim, hai, născoceste o poveste.

PĂCALĂ: Să mă gândesc. Mda. Era odată un balaur tare drăgălaș și cuminte.

URSUL. De balauri drăgălași n-am auzit și nici cumiți. În toate basmele ticluite de bunicul meu, Ursuloiu, balaurii sunt lighioane înfricoșătoare.

PĂCALĂ: Ei, ăsta era drăgălaș și cuminte Era puiut, abia îl născuse mama lui. ;l hrănea cu lapte; îi dădea să sugă. Și-l legăna, și-l alintaaa.

/• Ilorenlin Smarandache l'ULulu și isutuului

URSUL: (Cu scârbă) Sărăcuțul de el! Îl mai și alinia

PĂCALĂ: Și cresc balaurul nostru mare și deveni Balaur în toată firea

Mânca în fiecare noapte câte un (Pauză). Urs. URSUL: Aoleo. Păcală, dar altă poveste nu știi?! Mi se face părul măciucă.

PĂCALĂ: Care păr? Care nu-l mai ai?! URSUL: Auuu. Dar există în realitate balauri?

PĂCALĂ: Pe mine mă-ntrebi? Tu, Ursache, ar trebui să fii mai în temă. E jivină de-a ta.

URSUL: De-a mea? Ce, a băut apă cu mine din același polonic?! Ferite-ar sfântul!

PĂCALĂ: Și, deci. Balaurul mânca în fiecare nopate câte un urs. URSUL: Vai. Dar nu-și mai schimbă și el meniul, mereu același fel de mâncare? Nu i s-o fi urât și lui? PĂCALĂ: Țsta era ca desert. Un deliciu pentru dumnealui.

URSUL: Doar n-om da nas în nas cu o stârpitură de-asta. (Or șjmmă)

Ce zici, Păcală?

PĂCALĂ: Dacă ne împiedicăm de coada unui balaurul care stă pe o piatră întins la soare, suntem obligați să ne luptăm cu el și trebuie să-l biruim.

URSUL: Mai sănătos o să ne luăm tălpășița. PĂCALĂ: Odată ce l-ai întărâtat nu mai scapi cu una cu două. URSUL: Cum te bați, Păcală, cu o dihanie cu șapte capete și cu șapte guri care mușcă toate, simultan?

PĂCALĂ: Dacă nu poți să-l răzbești la trântă, îl răzbești prin deșteptăciune îl păcălești, Ursache îi iei mințile. Îl înfrângi într-o luptă. Fără luptă. Se învinge el singur. URSUL: (Cm teamă) Nu-i așa că balaurii nu trăiesc în păduri și nu s-arată noaptea?

PĂCALĂ: Dacă spui tu! URSUL: Și-atunci unde să viețuiască ei?

PĂCALĂ: Păi, dacă în pădure nu, înseamnă că la oraș. Probabil că locuiesc în case sau la bloc. URSUL: Și nu ies noaptea deloc?

PĂCALĂ: (Ironic) Cred că nu ies; fiindcă le e frică de vreo sălbăticiune.

URSUL: Și-atunci cum își petrec balaurii timpul liber? PĂCALĂ: Seara stau în pat și se uită cu un cap la televizor, cu alte capete citesc povești de Ion Creangă, De Andersen și Frații Grimm. URSUL: După câte înțeleg eu, sunt persoane multilaterale

/lorcnttn Smarandache

Păcală și Balaurul

PĂCALĂ: Un cap zâmbește, altul suspină, într-o gură ține țigara și fumează, cu alta beau cafeaua fierbinte dimineața.

URSUL Ce bine că s-au potolit! Dar ia continuă basmul, Păcală.

PĂCALĂ: într-o zi, pe când se întorcea de la pescuit. Am uitat să-ți spun că ajunsese un pescar renumit prin părțile locului Cu Capul din Mijloc hipnotiza peștele iar cu Primul Cap îl înșfăca și îl înghițea pentru că avea gura mai largă Prindea numai crapi din aceia grași, cât un sac, și.'.

URSUL: Și?

PĂCALĂ: și știuci, plățici.

URSUL: Și capetele celorlalți cu ce se ocupau?

PAC ALA: Capetele mai mici pândeau și ele, independent, peștișori, fâți.

Și se rezează asupra lor. URSUL: Balaurul ăsta pescuia ca o undiță cu mai multe cârlige! Dar zi-i mai departe

PĂCALĂ: Deci, într-o zi, pe când se întorcea de la pescuit, găsește o telegramă în cutia poștală, adusă de un struț, că mătușa lui e grav bolnavă în spital. Balaurul își cumpără bilet și se urcă în primul avion. (Pauză)

URSUL: Și?

PĂCALĂ: Pilotul, un cangur îmbrăcat la costum, trage de manetă și avionul decolează. "Ptineți-vă centurile", anunță prin diTuzoare stewardesa. Vocea caldă și feminină înmoaie inima balaurului.

URSUL: Dar avea o singură inima?

PĂCALĂ. Nu contează. Ascultă. Stewardesa, frumoasă ca o lebadă, cu gâtul lung și rochița albă. Balaurul se îndrăgostește de ea URSUL. Nu mai erau pasageri în avion?

PĂCALĂ: Ba da Printre care și un Porc Mistreț care adormise și sforăia de jurai că umblă prin vreji; venise cu Scroafa și o turmă de porce-luși, care guițau într-una că vor suc, vor bomboane, vor ciocolată Nu se astâmpărați deloc Familia Porcului, fiind cea mai numeroasă, era și cea mai gălăgioasă. În spatele avionului moțăia o Pisicuță cu blană maronie și pălăriuță de fetru, parfumată până-n vârful urechilor, cu fund iță roz la gât.

URSUL: Problema e. cum putea să iubească Balaurul o lebadă cu un singur cap, în timp ce el.

PĂCALĂ: O iubea din toată ființa lui

URSUL: Lebedei îi plăcea dor unul dintre capete, al doilea, cel mai frumos. Dar celelalte începuseră să devină geloase pe el. Balaurul își

— 23—

Florentin Smarandache

Păcală și Balaurul blestema natura sa, că de ce nu s-o fi născut și el ca toată lumea cu un singur cap. (Ursul râde) însă idila lor n-a ținut decât până la aterizare. Balaurul a coborât la prima escală Familia Porcului Mistreț și Pisica și-au continuat zborul. La despărțire. Lebăda suspina și din fiecare lacrimă care pica pe pământ creștea un copac, un anin și a plâns atât de mult că întreg aeroportul s-a transformat într-o pădure de anini.

URSUL: (Speriat) Pădure ca a noastră, prin care rătăcim acum? PĂCALĂ: Chiar așa. Și Balaurul. Nu-mi mai aduc aminte. URSUL: Și Balaurul?

PĂCALĂ: Lasă Balaurul. Să-ți spun ce s-a întâmplat cu Lebăda. URSUL: Ce s-a întâmplat?

PĂCALĂ: Abia a decolat avionul, nici n-a apucat să se înalțe o sută de metri și a explodat. O defecțiune la motor, se crede. Pilotul n-a mai reușit să

afirme decât: "Ne prăbușim. Ne." Ziarele locale au scris că niște Lupi-teroriști, care puseseră gând rău Porcilor mistreți, ar fi ascuns o bombă cu explozie întârziată în geanta Pisicuței.

URSUL: Bieții purceluși!

PĂCALĂ: Cică a scăpat unul singur, mezinul. L-a găsit o echipă de Polițai-căței, cu centuri diagonale și pistoale la brâu, care s-au deplasat urgent la fața locului să cerceteze cauzele accidentului.

PĂCALĂ: Știi unde a căzut?

URSUL: Unde?

PĂCALĂ: Chiar în Pădurea Aninoasa. URSUL: O, ce coincidență!

PĂCALĂ: Căpitanul polițiștilor, Cuțulache, l-a găsit pe purceluș rămând printre rămășițele avionului. Zicea că-și caută frățiorii. Lebăda a sărit, dar nu i s-a desfăcut parașuta.

URSUL: Și Balaurul?

PĂCALĂ: Balaurul nu s-a mai dus la spital. A plecat de la aeroport, cu un taxi, direct în pădure, s-o caute pe stewardesă. Și nu s-a mai întors niciodată acasă.

URSUL: Și-a rămas în pădure?

PĂCALĂ: A rămas. Așa spune legenda Pădurii Aninoasa.

URSUL: Mamă! Doamne! Așa, dar toată tărășenia ta, Păcală, nu-i decât o poveste. PĂCALĂ: Eh, există și povești adevărate. URSUL: Știu eu că faci așa ca să mă sperii. Și care este sfârșitul'

Florentin Smarandache

Păcală și Balaurul

PĂCALĂ: Păi, Balaurul, fiindcă s-a rupt de civilizație, s-a sălbăticit iar pe locul unde a căzut Lebăda s-a născut un lac albastru minunat, cu nuferi albi pe margini. Acolo era sălașul Balaurului, în a funduri își construise un castel de sticlă. Noaptea ieșea cu submarinul până la suprafața apei. Apoi pleca în pădure și pleca la vânătoare Pândea prada cu toți ochii lui. Și-a trăit mulți ani în singurătate, ca un sihastru și poate mai trăiește și astăzi.

URSUL: Ba sper că nu mai trăiește.

PĂCALĂ: Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa URSUL: Dar ceilalți balauri mai fac rău?

PĂCALĂ: Nu, i-au domesticit oamenii. O să găsești balauri destui la Grădina Zoologică, în București: crocodili, șerpi uriași și veninoși. Sau la Circ. Vin copiii să se uite la ei.

URSUL: Mie mi-ar place să văd un balaur cu șapte capete de care-mi povestea bătrânul meu, Ursuloiu.

PĂCALĂ: Dacă ai puțin "noroc" poate c-o să ți se îndeplinească dorința!

URSUL: M-aș bucura nespus.

PĂCALĂ: Mă cam îndoiesc. Acum, în absența lui.

URSUL: Jncordându-și mușchii) Eu sunt un urs voinic. Am făcut haltere. Și nu mă însăpăimântă fiștecine! Aoleu, dar ce-i asta? (Găsește o pălăriuță de damă)

PĂCALĂ: Seamănă cu pălăriuța Pisicuței.

URSUL: Deci nu-i lucru de șagă.

(Lumina se mărește.) PĂCALĂ: Fii mai precaut.

(Urletele se inlețesc.) URSUL: Vai, stăpâne, mi-e o teamă.

(Se pilulă în dosul lui Păcală.)

PĂCALĂ: Cu un fricos ca tine am purces eu la drum? Copiii o să creadă că toți urșii sunt lași, fără vlagă. Vrei să-ți faci tot neamul de ocară?

(Se-arată un balaur cu șapte ca/xle. Scoțând flăcări pe gură. Răcnind cu voce groasă.) i acuta și balaurul

BALAUURUL (Pentru sine) A, ha, m-am scăldat pe cinste în apa limpede a lacului Și mi-e o foame. de balaur. (Celor doi) Ce căutați în pustietățile astea?

PĂCALĂ: (Ursului) Iată un balaur adevărat, venit din poveste. URSUL: O fi scăpat de la Grădina Zoologică.

PĂCALĂ: Muma-Pădurii, trecând cu racheta pe lângă noi, fi-a ascultat dorința și ți-a îndeplinit-o. URSUL: Mulțumesc de ascultare, dar mă lipseam!

BALAUURUL: V-am întrebat ce căutați prin pustietățile astea? URSUL: Vai, Păcală, dar balaurul ăsta e sălbatic. (5i7Wi/w/, dârdâind) Eu. Eu. Nu caut nimic. PĂCALĂ: (Ursului) Taci, nepricopsitul! (Balaurului) Ce bine ne pare, prietene, că te întâlnim. BALAUURUL: Eu, "prieteni" cu voi'

PĂCALĂ: De mult n-am mai auzit țipenie de vietate. Nu-i așa Ursache? URSUL: Eu. Eu. Nu caut nimic.

PĂCALĂ: Săracul urs, a damblagii. Le-a făcut de petrecanie atâtor balauri în Pădurea Aninoasa că nu le mai știe de număr BALAUURUL: Ce? Cine?:

URSUL: Eu (Pauză). Eu. Nu caut nimic (Suspina)

PĂCALĂ: M-a rugat în genunchii lui de urs să nu-l mai pun să se bată cu nici o făptură, fiindcă îi e milă de ele. Pe o balauroaică, surată de-a ta, cu codițe pe spate, la fiecare cap, a strâns-o cu atâta dragoste în brațe, că și-a dat, sărmana, duhul pe cele șapte guri

URSUL: Eu. Eu. Nu caut nimic.

PĂCALĂ: De-atunci s-a jurat să se potolească Așa că, nu-ți face nici o teamă, Domnule Balaur, nu-ți facem nici un rău! Cu noi ești în siguranță.

BALAUURUL: Care va să zică ursul ăsta prăpădit? (Râde) URSUL: Eu. Eu. Nu caut nimic.

PĂCALĂ: Ahăăăă. Ursu-și schimbă părul, dar năravul ba Ca Lupul. BALAUURUL: Nu cred nici în ruptul capului, și-o să vă înghit de vii.

(Ursulplânge în hohote)

PĂCALĂ: Numai că pe el n-o să poți (Arătând spre Urs) că e uriaș.

(Ursului) Fii pe pace că n-o să te "jignesc" punându-te la încercare cu im
bălăuraș.: neînsemnat. BALAURUL: Eu mi-s stăpânul Pădurii Aninoasa cu tot
ce se găsește într-însa (Suflă infatuat câteva flăcări)

— 26—

PĂCALĂ: Așa o fi, că prea le zici cu "foc"!

BALAURUL: Nu vedeți cât sunt de falnic?!

PĂCALĂ: Nu prea. Arăți ca un hipopotam râpat. Slăbănog.

BALAURUL: De când s-a prăbușit avionul și Lebăda mea iubită m-a
părăsit, am făcut schimb de locuință, m-am mutat în fundul lacului, lângă
mormântul ei, într-un castel de cristal și vânez numai noaptea.

Am purtat șase luni de zile doliu, după sărmana fetiță. URSUL; Eu? Eu?
Nu caut nimic! Dar simt că ard. De ce ard?

(I acațul ochii mari) Păcală, e chiar Balaurul din poveste. L-ai adus pe
scenă. Nu este cu puțință. Este o închipuire. I (Balaurul aruncă oslenlaiv flăcări
mari și învolburatei)

Ba nu e o închipuire, mă pârlesc! PĂCALĂ: Dragul meu Balaur, fii bun și
dă focul mai încet. Și oricum, îți suntem recunoscători că pe toată perioada
discuției ne-am încălzit la flăcările tale. Fiindcă era un ger. Ni s-au topit și
țurțurii de pe nas, din sfârcul urechii. BALAURUL: Flăcările mele? O să vedeți
voi!

PĂCALĂ: Ești o sobă umblătoare. Și pe-o vreme ca asta. Ne degeraseră
picioarele.

URSUL: Mi-e cald. Mă sufoc. Deschideți ferestrele.

PĂCALĂ: Te-ai mai dezmorțit și tu? (Balaurului) Vrei să ne însoțești o
bucată de drum până scăpăm de văgăunile astea? Ne luminezi cărarea.

BALAURUL: Ia uite la ei, mă transformați în valet!

PĂCALĂ. Nicidecum, prietene Balaur, dar avem pentru persoana ta o
stimă deosebită. Nu-i așa Ursule? URSUL: Eu? Eu. Nu caut nimic.' PĂCALĂ: Ce

să mai cauji, iată-l pe iubitul nostru Balaur! BALAURUL: "Iubit"? Ha! Ha!

PĂCALĂ: O să-ți dovedim îndată.

BALAURUL: "Eu mă joc cu voi ca motanul cu șoriceii." (Se face înspre ei.
Ursul se sperie. Din nou flăcări.) PĂCALĂ: Ne-ai primit așa de "cald". Înseamnă
că doreai să-ți exprimi simpatia

BALAURUL: V-arăt eu vouă, "simpatie"! PĂCALĂ: Ne dezamăgești
profund.

BALAURUL: Las' că nu mai scot nici o flacără Ce, să profitați de mine?

PĂCALĂ: (Dănu-i coate Ursului) Vai, ce defavoare ne face!

URSUL: O să murim de frig

BALAUURUL: Asta e și intenția mea, să vă "devorez" în liniște. URSUL.
Văleuuu. ' BALAUURUL: Fiecare cap să se înfrupte din carnea voastră URSUL:
Ce de capete are!

PĂCALĂ: Pariez, că dintre capete, cel mai tare e cel din mijloc. CAPUL
DIN MIJLOC: Ai perfectă dreptate. PRIMUL CAP: (Din stânga) S-o crezi tu! Eu
sunt cel mai mare! CAPUL DIN MIJLOC: Chiar dacă ești tu cel mai voluminos,
dar eu sunt cel mai puternic. (Aruncă jeturi de foc și se-ntinde cu gâtul spre

Primul Cap.) PĂCALĂ: Eu. Țin cu Capul din Mijloc. URSUL: Eu țin cu
Primul Cap. PRIMUL CAP: Ba nu, eu. (Acelașijoc) CAPUL DIN MIJLOC: Ba eu.
(Același joc) CAPETELE 2 ȘI 3: Ce faceți fraților, ne loviți și pe noi? PRIMUL
CAP: Păi nu-l auziți la ce se pretează? CAPUL DIN MIJLOC: Cine? Eu?
(Acelașijoc) PĂCALĂ: (Ursului) Pariez că bate Capul din Mijloc. URSUL: Pe cinci
galbeni că bate Primul Cap. PĂCALĂ și URSUL: (Dând mâna) De acord.
ULTIMUL CAP: Ce faceți, îi învrăjbiți? URSUL: Noi?

PĂCALĂ: Doamne ferește! Dar tu ești cel mai mic, de ce te amesteci unde
nu-ți fierbe oala? ULMUL CAP: Nu sunt eu. Capul 5 s-a născut mai ținutiat.
CAPUL 6: Tacă-ți gura, piciule!

ULTIMUL CAP: Auzi la el, ce zici! Lasă că te spun eu lui tata! CAPUL 6:
Numai să încerci, că știi ce papară te așteaptă! (Vălvătaie de flăcări spre Ultimul
Cap.) PĂCALĂ: Ultimul Cap e cel mai firav în luptă.

(Primul Cap și Cajml din Mijloc se lovesc zdravăn. Își încolăcesc gaturile.)

*

UTLIMUL CAP: Nu întotdeauna.

CAPETELE 1 și 2: (Prinse între "protagoniști") Mai astâmpărați-vă
fărtaților! (Aruncă focuri înspre adversari.) PRIMUL CAP ȘI CEL DIN MIJLOC:
Ce sunteți voi, arbitri?

Florentin Smarandache

Păcală și Balaurul

PĂCALA: Se bagă și ei ca musca-n lapte, în loc să-și vadă de treburile lor.
Trebuie să se stabilească odată o ierarhie între capetele voastre, să știe'omul cui
să se adreseze.

URSUL: Stăpâne, că bine zici.

PĂCALĂ: Puțină ordine, ce naiba! (Pauză) Deci, care este șeful vostru?

TOATE CAPETELE. Eu.

PĂCALĂ: Cum? Toți de-a valma?

PRIMUL GAP: Eu sunt cel mai marc.

CAPUL 2: Ce minciună. Eu sunt cel mai frumos.

CAPUL 3: Tu măăă. Eu sunt cel mai înțelept.

CAPUL DIN MIJLOC: Mă faci să râd îmbrăcat! Eu sunt cel mai tare.

CAPUL 5: Mai tare de devlă, poate. Eu sunt conducătorul

CAPUL 6: Hăă, hăăă. Cine ne conduce pe noi? Nu e în stare nici de el însuși. Eu sunt cel mai curajos. ULTIMUL CAP: Unde stătea curajosul! N-am știut până acum. PĂCALĂ și URSUL: Nici noi!

ULTIMUL CAP: Eu sunt prâslea și de aceea sunt cel mai adorat de părinți.

CELELALTE CAPETE: Te pupă tata rece, sfrijitule! ULTIMUL CAP: O să vă pâărăsc eu, imediat. CELELALTE CAPETE: Pârâciosule! ' (Pe măsură ce câț>efele se prezintă și se ceartă, se încinge o luptă între ele. Două câte două. Apoi se bat în grupuri, până la o învălmășeală de nedescris. cu gâturile încolăcite și pălălăi de foc.)

PĂCALĂ: Ce spectacol minunat, cu un balaur care se bate singur! Ca la desene animate pentru copii, la televizor. URSUL: Așa îmi place și mie, să fiu spectator, nu luptător. ' PĂCALĂ: O "bravul" meu Urs (/mângâie pe hol.)

URSUL: N-ai văzut de ce isprăvi am fost în stare? Tremura Balaurul în fața mea. PĂCALĂ: Ești glumeț. URSUL: îi pierise de tot glasul.

PĂCALĂ: După război mulți viteji se-arată Chiar și cei fricoși ca tine.

Mai ales ei. Se-arată după, fiindcă n-au putut dovedi in. PRIMUL CAP. Eu care cap sunt? URSUL: la privește. Păcală, că nu le mai recunoști CAPUL DIN MIJLOC: Tu ești capul cel mai mic PRIMUL CAP: Dacă-i așa, înseamnă că tu ești capul cel mai urât

— 30—

Florentin Smarandache

Păcală și Balaurul

CAPUL DIN MIJLOC: Ba e mai urât Capul 5. PRIMUL CAP: Dar care e acela? CAPUL DIN MIJLOC: Capul cel spart. CAPUL 6: Hei Păcală! CAPUL 5: Ursule!

CAPETELE: Ajutați-ne să ne batem, ce dracu!

CAPUL 3: Nu mai știm în care să dăm.

CAPUL 2: Ne-am încurcat gâturile.

CAPTELE: Ajutați-ne să ne batem! Ajutor! Ajutor!

PĂCALĂ: Dați și voi unul în altul! Sau fiecare să-și tragă sieși o chelfăneală. CAPUL 3. Inteligent sfat, Păcală URSUL: Dați și voi în care nimeriți. (Lupta reîncepe. Capetele scui/>ă iar foc.)

PĂCALĂ: Așa, așa. Urâți-vă cu mai mult patos. Box! Box!

(Capetele se ciocnesc.).

Să le facem galerie. Hai Capul din Mij-loc! URSUL. Hai Pri-mul Cap!

PĂCALĂ: Box! Box!

(Iar se ciocnesc. Capelele mai mari le înghit pe cele mici, și așa succesiv.)

URSUL: Hai Pri-mul Cap!

PĂCALĂ: Așa, așa. Iubiți-vă ca frații!

URSUL: Ce gâturi încolăcite!

PĂCALĂ: Parcă ar fi un balaur împletit de mama-mare. Hai Ca-pul din Mij-loc!

(Balaurul începe să horcăie până moare.)

URSUL: Cât de simplu e, Păcală, să ucizi un Balaur, fără sabie, fără pușcă.

(Păcală și Ursul merg pe potecă pătiă se zărește lacul, cântând:)

Florentin Smarandache

Păcală și Balaurul

PĂCALĂ: "Eu suni vestitul Păcală

Și-am pornit hoinar în lume

Eu sunt vestitul Păcală

Și fac isprăvi de renume." URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică

De nimeni nu-mi este fiică

Doar de stăpânul Păcală

Când joc la circ pe sfoară." AMÂNDOI: "De-am rămas singur în stradă

Fără nici un căpătâi

Umblu-n cizme prin zăpadă

Pintene port la călcâi." PĂCALĂ: (Refrenul I) URSUL: (Refrenul II)

AMÂNDOI: "Se-mbulzesc copii grămadă

Și sprintări și jucăuși

Pe Păcală să-l revadă

Iar la TEATRUL DE PĂPUȘI." (Refren I) (Refren II) (Cade cortina. Se mai aude.) PĂCALĂ: (Refrenul I).

— 33 —

PĂCALĂ, EXTRATERESTRUL ȘI ZMEUL

— Piesă pentru copii — (Păcală și Ursul își continuă drumul străbătând un câmp. Ajung la poalele unin munte Noapte, iarnă, frig)

PĂCALĂ: Ursache, tu crezi în zmei?

URSUL: Eu cred doar în zmei de hârtie, pe care-i înălța tatăl meu cu o sfoară. Săream în sus de-o șchioapă toți ursuleții. Ne înțepeneam gâturile cu privirea ațintită spre cer.

PĂCALĂ: Eh, dacă o să vezi unul în carne și oase, n-o să-ți mai ardă să te uiți la el și să-l admiri.

URSUL: Un zmeu de-adevăratelea?

PĂCALĂ: Chiar așa

URSUL: Zmeii trăiau în vremuri îndepărtate, când clima era mai blândă.

Dar au dispărut ca dinozaurii PĂCALĂ S-or fi dus pe alte planete

URSUL: Crezi că se construiseră pe-atunci rachete sau alte obiecte zburătoare?

PĂCALĂ: Se presupune că a existat o civilizație pe Pământ, Ursulică, înaintea noastră, dar s-a autodistrus. URSUL: Și-or mai fi supraviețuitori?
PĂCALĂ: Păi, eu de unde să știu, nu mă născusem încă URSUL: Zmeii au aripi!
PĂCALĂ: Cei de hârtie, da

— 34 -

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul

URSUL: Lasă jucăriile. Păcală! Vorbim la modul cel mai serios.

(Un zgomot ca de motoare, a/mi se luminează puternic, ca de ziuă)

PĂCALĂ: Cât e ceasul, Ursache?

URSUL: (Scoate un ceas de buzunar) E ora 24, deci ar trebui să ne găsim în toiul nopții și observ că suntem în plină zi. Ce ciudat! Parcă Soarele a coborât pe Pământ! Am scăpat de pădurea înnegui; rată și am nimerit într-un câmp strălucitor, parcă vrăjit.

(Se aud semnale radio.)

PĂCALĂ: Am impresia că este o farfurie zburătoare. URSUL: Iți bați joc de mine? Eu n-am văzut farfurii care să zboare singure!

PĂCALĂ: Așa se numesc aceste aparate, fiindcă au forma unei farfurii. Sunt nave spațiale, O. Z. N.-uri.

(Coboară pe o scară metalică o ființă verde, cu ochelari. Are o voce mecanică.)

URSUL: Ce verde e, parcă ar fi mâncat numai spanac, ca Popey Marinarul. Zmeu cu ochelari? Ce caricatură!

EXTRATERESTRUL: Zgri, bri, hn. Stri, dri, pri, pri.

URSUL: Zmeii ce limbă vorbesc, Păcală?

PĂCALĂ: Nu înțeleg. Poate nemțește, ori chinezește.

URSUL: Țsta e un zmeu mut. Să nu știe și el să vorbească o limbă internațională!

EXTRATERESTRUL: Cri, po, ri, po. Cri, po, ri, po.

URSUL: Dar unde-i buzduganul?

PĂCALĂ: L-o fi uitat în nava cosmică.

URSUL: Păcală, nu simți că s-a topit zăpada sub noi? Și ce cald e!

Transpir. Parcă am fi în miezul verii. EXTRATERESTRUL: Ra, re, ri, ro, ru. Ra, re, ri, ro, ru. URSUL: Nu e un zmeu ca toți zmeii PĂCALĂ: E venit din peristorie.

URSUL: (Cu laba streășină la ochi) Ce de zmeșori în farfuria zburătoare! Privesc prin hublou Un zmeu și o zmeoaică mai tineri, dansează Ce dizgrațioși.

PĂCALĂ: Sunt sigur că lor li se pare frumos URSUL: Ce muzică feerică! Parcă ar fi de pe altă planetă

— 35 -

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul (Extraterestrul se apro/rie de ei. Ij statură este mic și plăpâml.)

URSUL: Mie nu mi-e frică de zmei-paralei. Dacă-i fac un vânt cu laba dau cu el de pământ. Și până acum, prostuțul de mine, mi se-ncrețea pielea numai când i se pronunța numele.

PĂCALĂ: O fi vreun zmeu pitic, sau vreo rudă de-a lui

URSUL: Ce arătare! Pare blând și cumsecade.

PĂCALĂ: Te cred și eu, mai există și zmei buni, la suflet.

EXTRATERESTRUL: Zmei, buni.

URSUL: Ce-ai zis, Păcală?

PĂCALĂ: Eu n-am zis nimic.

URSUL: Lumea și-a format o părere greșită.

EXTRATERESTRUL: Zmei, buni.

URSUL: (Se scarpină în urechi) Mi se năzare că îngână cineva.

EXTRATERESTRUL: în-gâ-nă. URSUL: Ai auzit. Păcală? PĂCALĂ: N-am auzit nimic, Ursache. EXTRATERESTRUL: Ursache, Ursache.

URSUL: Aoleu, pe mine mă strigă. Adică nu mă strigă Sunt bolnav. Mă doare urechea. Am otită. EXTRATERESTRUL: Otită. Am otită. URSUL: Ai și tu otită, Păcală? PĂCALĂ: Din păcate, eu n-am nimic! URSUL: Dar cine a vorbit mai înainte? PĂCALĂ: Nu știu.

URSUL: N-ai glăsuț tu: "Otită. Am otită." (Imită cât mai prost.)

PĂCALĂ: Eu? Ești nebun! Eu nu sunt bolnav. EXTRATERESTRUL: Bolnav. Am otită. PĂCALĂ: Sunt sănătos tun. EXTRATERESTRUL: Tun. Tun. URSUL: Cum ești sănătos, dacă ești bolnav? EXTRATERESTRUL: Tun. Tun.

URSUL: Păcală, cred că ființa asta verde (Arată cu degetul). Îmi dârdâie picioarele Vrea să tragă cu (Apăsat) tunul în noi. PĂCALĂ. La început te amabalaseși tot, că-i dai un brânci. EXTRATERESTRUL: Tun. Tun.

PĂCALĂ: (Ironic) Nu. Te rugăm, fără tun. Suntem pacifiști. Priceput?

— 37—

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul

EXTRATERESTRUL: Priceput? Priceput?

URSUL: Nu vreau să ma de-a face cu jivine din astea, verzui.

PĂCALĂ: Dar "zmeul" ăsta nu e o jivină, ci o ființă inteligentă. E mai — Deștept decât tine. URSUL: Nu cred.

EXTRATERESTRUL: Cred. Cred. Cred.

PĂCALĂ: Tu ești în stare să construiești ca ei, o navă cosmică cu care să zbori mai iute ca vântul printre stele și planete? (Muzică cosmică) URSUL: Nici n-am nevoie. Eu m-am obișnuit aici, pe Pământ. PĂCALĂ: Și când îți vine un

vizitator străin de pe Marte sau din Lună, cum îl tratezi? URSUL: Pun câinii pe el! PĂCALĂ: Ha! Ha! Ha! Și crezi că se sperie? URSUL: Mai arunc și cu pietre, îl ameninț cu ciomagul. PĂCALĂ: Ha! Ha! Ha! Arunci cu pietre și te ații cu ciomagul în calea farfuriilor zburătoare. Se recomandă să fii ospitalier și să intri în contact cu aceste ființe. URSUL: Cine știe ce puteri o avea zmeul ascunse în el? EXTRATERESTRUL: Cine știe ce puteri o avea zmeul ascunse în el? URSUL: L-ai auzit? S-a dat de gol.

PĂCALĂ: Fii liniștit. Nu te-ai prins că ne învață limba? Vrea să comunice cu noi.

URSUL: Ia uite ce antene are! Zmeu cu antene?!

PĂCALĂ: Zmeul acesta vine de pe tărâmul celălalt. În țara lui o fi vreun cercetător științific, savant. Vrea să studieze viața de pe Pământ.

EXTRATERESTRUL: Vrea să studieze viața de pe Pământ.

URSUL: Ce repede învață 2meii limbi străine. Domnule! Eu cât m-am căznit ca să deprind cuvintele și obiceiurile oamenilor! Și nu se poate spune că sunt un urs îndărătnic. Ieri mi-am cumpărat un dicționar și un manula de conversație ca să mă familiarizez cu graiul caracatițelor și al rechinilor, ca să putem comunica. Să facem negoț, să-i întreb ce se mai întâmplă prin mările și oceanele globului. Tot Balena Cafenie a rămas împărăteasa lor? Care este noul comandant al oastei de rechini? Mi-ar place să asist la balul dat de Meduzele Balerine, de Steluțele de Mare, de Căluții de Mare în onoarea Prințesei Sirenă.

PĂCALĂ: Visezi, Ursache, tu nici nu știi să înoți

EXTRATERESTRUL: Dri. Ursache. Bri. Nu știi să înoți. Fri.

— 38—

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul

URSUL: Pe cuvântul tău? (Vrea să-l bală pe umăr dar e respins de un jet de lumină.) Păcală, bestia e încărcată cu electricitate, ca un fulger.

PĂCALĂ: Te ține la distanță. Este un extraterstru, probabil. URSUL: Și de ce s-a deghizat în zmeu?

EXTRATERESTRUL: Eu ghicește vouă intenția. Nu puteți pe mine minți. (Stâlcind cuvintele) PĂCALĂ: Iată-l că vorbește!

EXTRATERESTRUL: (Cu accent străin, deformai) Eu înțelege toate limbile prin telepatie, adică fără să asculte urechea. Prin undele t transmise de creier înțelege. Eu discută cu voi fără să deschidă gura.

URSUL. Ce bine!

PĂCALĂ: Dar nici n-are gură!

URSUL. Pti.

EXTRATERESTRUL: Eu n-are gură fiindcă nu mănâncă.

URSUL: Păi nu mori de foame?

EXTRATERESTRUL: Eu consumă energie solară.

PĂCALĂ: Extraterestrul e nemuritor.

URSUL: Și dacă n-ai gură, cum de rostești cuvinte?

EXTRATERESTRUL: Prin radio rostești cuvinte. Undele cerebrale captate de radio minuscul lângă ceafă și transformate în sunete perceptibile de voi.

URSUL: Va să zică n-are nici urechi. Ce creatură!

PĂCALĂ: Și nici ochi.

EXTRATERESTRUL: Eu n-are de ochi nevoie. URSUL: Și cum vezi?

EXTRATERESTRUL: Emite raze infraroșii radioul în direcțiile toate care se lovesc de obstacole și întorc înapoi aducându-i informații. Ca liliecii noaptea cum zboară.

PĂCALĂ: Deci, tu ne vezi, deși nu ne vezi.

EXTRATERESTRUL: Exact.

URSUL: Cum vine asta? Și nici nu poți să miroși un rug de mure coapte sau să le guști?

EXTRATERESTRUL: Mie nu-mi place mure și nici altceva.

URSUL: Ce păcat! E rău să fii Extraterestru. Nu vrei să devii pământean, să locuiești cu noi? Văd că mâncare nu ceri, băutură loc. De dormit, dormi?

EXTRATERESTRUL: Ce este acela "dormit"?

— 40—

URSUL: Să-nchizi ochii, să faci nani. Adică tu n-ai ochi. PĂCALĂ: Să nu mai funcționezi, să nu te mai miști. EXTRATERESTRUL: Asta numai când intră în depanare sau reparație capitală. Noi venise pe Terra să studieze pământeni, dar observă că pământenii studiază pe noi.

(Păcală și Ursul rad.)

EXTRATERESTRUL: Eu nu ă priceput ce ați spus. PĂCALĂ și URSUL: Am răs.

EXTRATERESTRUL: Ce înseamnă acelea? Eu nu poate să râdă. PĂCALĂ: Te-nvățăm noi, n-avea nici o grijă. Dar vrei să mergi cu mine și cu Ursul Costică la Teatrul de Păpuși, ca să prezinți copiilor datini de pe altă planetă, din țara ta? EXTRATERESTRUL: Merge. Merge. Dar voi nu bate Extraterestru? PĂCALĂ: Păi ce, ai pe cine? Tu ești de tablă. Nu îndrăznește să ridice nimeni mâna asupra ta că se taie sau își frânge oasele. Ai numai ace, roțițe, antene, sârme. Înțepi prin toate locurile! URSUL: Păcală e instructor. A dresat colegi de-ai mei, urși puternici, mai deunăzi un balaur, încearcă acum să îmblânzească și un zmeu, fiindcă a auzit că bântuie prin părțile astea, își are văgăuna săpată într-o stâncă din vârful muntelui PĂCALĂ: Stimabile Extraterestru, te primim bucuroși în trupa noastră, și-ți dorim să ajungi un actor de renume interstelară EXTRATERESTRUL: (Către cei din O. Z. N.) Zbrii. Vrii, scrâi, trâi.

Zgrââi.

(O. ZN.- Ul răspunde prin semnale asemănătoare, apoi își ia zborul. Lumina jnitemică scade, devine un puiKt care dispare. Locul căldurii și ia frigul, al verii, iarna. Cei trei urcă pe munte. Extraterestrul, deplasându-se cu zornăit rohotic. Își rotește antenele în toate direcțiile.)

URSUL: (Suflând în labe) Brrr. Păcală, ce ger cumplit

EXTRATERESTRUL: Ger nu este, nu simte.

URSUL: Tu, cu fteroteniile tale. Mersi!

PĂCALĂ: Ne vom adăposti în prima peșteră întâlnită în cale.

EXTRATERESTRUL: Eu nu adăpostește peșteră. Este umezeală și strică mecanisme. URSUL: I-auzi și la asta! PĂCALĂ: N-ai decât să stai de strajă, afară.

— 41 -

Florentin Smarandache IUCUIU, t^AII Ult'l CJII ul fi (Coboarăpe mimte un zmeu fătfâind niște aripi lungi.)

URSUL. Păcală, încă un extraterestru. Dar parcă are aripi. Și unde-t farfuria zburătoare? K

PĂCALĂ: (Ironic) Probabil s-a dorit să meargă pe jos. O fi ieșit la plimbare printre galaxii.

URSUL: Așa, de unul singur?

PĂCALĂ: Intreabă-l!

ZMEUL. (Crunt) Cine a îndrăznit să-mi calce moșia? URSUL: (Fricos) Ahhh, mă iei pe mine la întrebări! PĂCALĂ: Țsta e un (Apăsat) zmeu. De-adevăratele! URSUL: Care. Care moșie?

ZMEUL: Moșia lăsată prin testament, semnat la notariat, de unchiul meu, Zmeureanu cel Groaznic. N-ați văzut panoul cu "Trecerea oprită"? (Tăcere)

PĂCALĂ: (Ursului) Tu n-auzi ce te-ntreabă dumnealui? URSUL: Eu. Eu. Nu prea știu să citesc.

ZMEUL: (Enervat) învață. Du-te la școală. Ai crescut atât de mare și nu cunoști literele alfabetului! EXTRATERESTRUL: Zmââi. Zgââi. Zbââi. Zdiu.

ZMEUL: (Arătând spre Extraterestru) Și zevzecul ăsta cine e? Ce s-a-mpopoțonat așa! Se duce la bal mascat? PĂCALĂ: Nu te mânia, Domnule Zmeu, că mă ocup eu de amândoi.

I-am luat tovarăși de călătorie. ZMEUL: Călătorie pe tărâmul meu?

EXTRATERESTRUL: Păcală, ai promis apără Extraterestru nu bate Zmeu.

ZMEUL: Ce bolborosești, găgăuță?

PĂCALĂ: E un extraterestru. A coborât adineaori dintr-o farfurie (Im urechea Zmeului) Fusese programat, adică fabricat ca o jucărie pe care o

întorci cu cheia și se mișcă singură Deci fusese programat să distrugă cu brațele lui de oțel tot ce întâlnește în cale.

ZMEUL: Mă faci să râd!

PĂCALĂ. Încearcă numai să te-ai apropii de el!

(Zmeul încearcă dar e respins de un fulger albăstrui) i uium, L. A11 uici an ui șt jliiicui

ZMEUL: Eh, dar nu e nevoie. Îmi azvârl buzduganul și de la 20 de km și-i sfarm țeasta.

PĂCALĂ: Care țeastă? Că asta n-are. Căpățână. (Zmeul foarte mirat) Și- apoi buzduganul tău e o armă primitivă, nu se mai folosește. S-au inventat bombe.

(Zmeul aruncă buzduganul, dar Extraterestrul îl respinge ca pe un bumerang în pieptul Zmeului, doborândn-l.)

ZMEUL: Oleu, dar ce s-a-ntâmpat? Văd stele verzi!

PĂCALĂ: Nimic grav. Extraterestrul nostru și-a trimis buzduganul înapoi. Poate mai ai nevoie să spargi nuci cu el, că de altceva nu mai e bun.

(Ursul țopăie.) URSUL: Și-a venit de hac, Zmeule.

EXTRATERESTRUL: Extraterestrul mulțumește Zmeu, dar nu trebuie buzdugan.

PĂCALĂ: (Ironic) I-auzi, îți mulțumește.

EXTRATERESTRUL: Extraterestru dăruiește Zmeu o minge de fier.

(Scoale o bilă marc. Roșie.) PĂCALĂ: îți dăruiește în schimb o. bombă (Arătând spre bilă). În cap

ZMEUL: Pe mine nu m-a biruit nimeni până în prezent. Cine are curajul să se lupte cu mine? (Ursul tocmai se scărpină cu p labă după ceafă) Ursache!

URSUL: Eu. Eu. Nu mă bat cu nimeni, fiindcă nu e frumos. Doamna învățătoare îmi scade nota la purtare. PĂCALĂ: (Ironic) Așa este, Ursul are maniere dintre cele mai alese. Iar el nu-și permite să se murdărească pe "lăbuțe" cu sângele tău. URSUL: Sunt curat ca o pisică.

EXTRATERESTRUL: Și tot ca o pisică, Ursul viteaz este. ZMEUL: Dar cine? Păcală să mă înfrunte?!

PĂCALĂ: (Mirat) Eu n-am nici un motiv! Ești un zmeuraș drăguț. Dar ne- ai înșelat sentimentele. Domnule. Noi te credeam cumsecade. URSUL: Unde-ai mai văzut dihanie cumsecade?! ZMEUL: (Se-ntndc) Am chef să trântesc câțiva la pământ.

— 43 —

J' tț/f Cftttfl, WIU/U*IUUL/IC

PĂCALA: Fii mai înțelegător, că n-avem timp de glume. Uite, dacă îți arde de ceartă îți dăm voie. Să-ți măsoari puterile cu Extraterestrul! Noi ne grăbim să ajungem pe stânca de sticlă.

URSUL: Nene Extraterestrele, dă-i odată cu bomba în el.

EXTRATERESTRUL: Zgrââi. Brut.

(Aruncă bila. Zmeu/o prinde fi-o leapădă imediat.)

ZMEUL: Au, mi-am ars degetele. Era înroșită în foc. URSUL: Fugi, Să nu explodeze! Te face praf.

EXTRATERESTRUL: Bila nu explodezi. Bila joacă la grădiniță copiii.

PĂCALĂ: Am dezamorsat-o eu. Nu mai are efect exploziv.

ZMEUL: (Extraterestrului) Doar era fierbinte, incandescentă. Omule.

Sau Robotule. Ce-ai fi! EXTRATERESTRUL: Eu nu om, nu robot. Eu este gândul unei ființe. Pe mine nu mă poți distruge.

(Zmeul se repede cu paloșul în Extraterestru, dar i se rupe în bucăți.)

NU POȚI UCIDE GÂNDUL LA NIMENI. • ZMEUL: Stai să-mi iau eu pușca de vânătoare!

(Trage mai multe focuri. Extraterestrul nu se clintește.)

URSUL: Păcală, de când au zmeii pușcă? PĂCALĂ: Au evoluat și ei.

URSUL: Și cine se încurcă cu ei să le vândă arme? Și-au construit vreo fabrică anume?

PĂCALĂ: Pe vremea lui Petre Ispirescu și a poveștilor lui minunate, nici oamenii, nici zmeii și nici balaurii nu știau ce sunt acelea puști, bombe ori avioane, submarine. Îți amintești că Prâslea cel Voinic a venit de pe tărâmul celălalt pe spinarea unei păsări uriașe care era gata să-l înghită de bucurie că t-a salvat copiii de la moarte? (Ursul încuviințează din cap) Dacă pe atunci ar fi existat avioane sau rachete, Prâslea ar fi zburat cu avionul sau racheta, s-ar fi așezat comod în scaun cu capul rezemat pe spătar și paharul cu suc de lămâie în față.

EXTRATERESTRUL: Zmeul chinuiește în zadar. Ideile nu pier. ZMEUL: Poate nu l-am ochit. Să mai încerc.

(Trage, dar cartușul explodează pe țeava, scoale fum.)

— 44 —

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul

PĂCALĂ: Lasă-te păgubaș, Zmeurașule!

EXTRATERESTRUL: Trăiește eu în închipuirea voastră. Nu distruge imaginație nimeni. Imposibil este. (Dispare) URSUL: Ptiii. Ce s-a evaporat. Ca un duh!

VOCEA EXTRATERESTRULUI: Hai Zmeu. Suprimă fantezia la oameni.

(Zmeul se repede în direcția vocii.)

PĂCALĂ: Prinde-l' Zmeule! Uite-l colo! (Arată cu un deget într-o parte, iar cu celălalt în direcție opusă. Zmeul se împiedică) Foarte bine!

VOCEA EXTRATERESTRULUI: Te aștept, Zmeu. ZMEUL: Unde este pitulat? Ieși arătare!

PĂCALĂ: Nu-l vezi? Iată-l! (Același joc). Pe el, Zmeule! (Buimac.

Zmeul aleargă din colț în colț). Dacă fugeai nițel mai încet îl prindeai!

URSUL: Ce Zmeu zăpăcit!

VOCEA EXTRATERESTRULUI: Distruge năluca. Zmeu. ZMEUL: AaahL. Îl lichidez. (E amețit) URSUL: (Lui Păcală) în ce hal a ajuns! ZMEUL: Stai, fantomă! Unde mai este?

PĂCALĂ: Tot acolo. (Același joc) Repede. Repede. (Zmeul cade lat)

Ursache ajută-l că e obosit. ZMEUL: (De jos) Mersi. PĂCALĂ: Pune-i cătușele.

(Zmeul nu se mar poate împotrivi. Ursul ii pune cătușele.)

ZMEUL: Cum? Ce?

PĂCALĂ: Ca să-l ducem la închisoare.

URSUL: Ce comedie! Zmeu băgat la închisoare! Prâslea cel Voinic i-ar fi tăiat imediat capul. PĂCALĂ: Noi avem datoria să-l deferim unui tribunal ca să-l judece și numai dacă procurorul îl va. Condamna, de exemplu, la moarte, va fi împușcat de plutonul de execuție.

(Zmeul geme.)

URSUL: Să scape lumea de zmei.

— 46—

Florentin Smarandache

Păcală, Extraterestrul și Zmeul

PĂCALĂ: Dar până se cercetează faptele reprobabile pe care le-ar fi săvârșit, să-l legăm de o stâncă și să telefonăm din palatul său de sticlă, să chemăm de urgență Poliția.

(Urmi îl leagă fedeleș pe Zmeu. Lese din scenă, a/x» reintră. Se aude mașina politiei. Păcală și Ursul coboară de/x> creasta muntelui căutând:)

PĂCALĂ: "Eu sunt vestitul Păcală

Și-am pornit hoinar în lume

Eu sunt vestitul Păcală

Și fac isprăvi de renume." URSUL: "Iar eu sunt Ursul Costică

De nimeni nu-mi este frică

Doar de stăpânul Păcală

Când joc la circ pe sfoară." AMÂNDOII: "De-am rămas singur în stradă

Fără nici un căpătâi

Umblu-n cizme prin zăpadă

Pintene port la călcâi." PĂCALĂ: (Refrenul I) URSUL: (Refrenul II)

AMÂNDOII: "Se-mbulzesc copii grămadă

Și sprintari și jucăuși

Pe Păcală să-l revadă
Iar Ia TEATRUL DE PĂPUȘI." (Cade cortina. Se mai aude:)
PĂCALĂ: (Refrenul!).
(Refren I) (Refren II)

SFÂRȘIT